

Brocki, Zygmunt

Technika budownictwa staronorweskiego

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 14/1, 170

1969

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

projektował też połączenie Petersburga z Warszawą i granicą pruską. Rząd projekt Gerstnera budowy tej linii przyjął dopiero w 1851 r. Roboty rozpoczęto w 1853 r., przerwała je wojna krymska, wznowiono prace w 1857 r. Do użytku oddano linię w 1862 r.

Z. Br.

TECHNIKA BUDOWNICTWA STARONORWESKIEGO

W nrze 12/1968 „Tygodnika Powszechnego” Antoni Tokarczyk pisze o kościołach Norwegii, podając m.in., że w średniowieczu rozwijały się tam dwa rodzaje konstrukcji budowlanych: *stav* i *lavt*. Technika ciesielska stała bardzo wysoko w tym kraju surowych zim, gdzie drewno znajdowało jak najszerokie zastosowanie w budownictwie ze względu na walory izolacyjne. Świadczą o tym do dziś zachowane okazy średniowiecznych małych kościołów, zwanych *stavkyrkje*. W przeciwieństwie do zrębowej konstrukcji *lavt*, wysmukłe budowle w konstrukcji *stav* miały szkielet, wzmocniony siecią zastrzałów i oszalowany deskami. Używano tu prostych pni sosnowych, impregnowanych tak znakomicie, że większość ich przetrwała w zabytkowych kościołach przez 700 i więcej lat (budowli takich zachowało się do dziś 30). „Ich układane w rybią łuskę gonty, filigranowe wieżyczki i powycinane w kształcie smoczyczych łbów sterczyny dachowe od pierwszego wejrzenia przywodzą na myśl wysmukłe okręty Wikingów, i nic dziwnego — pochodzą z tej samej epoki”, dodaje autor. Stąd tytuł jego artykułu *Podobne do łodzi Wikingów*.

Z. Br.

Z C Z A S O P I S M Z A G R A N I C Z N Y C H

DZIEJE ASTRONAUTYKI I LOTNICTWA

Kierownik placówki historycznej amerykańskiej Organizacji Badań Lotniczych i Kosmicznych (NASA) Eugene M. Emme ogłosił w nrze 3/1968 kwartalnika „Technology and Culture” artykuł *Aeronautics, Rocketry, and Astronautics*, informujący o kilku konferencjach naukowych na temat rozwoju lotnictwa, raketnictwa i astronautyki, które odbyły się w latach 1966—1967.

W grudniu 1966 r. Amerykański Instytut Lotnictwa i Astronautyki (AIAA) doroczne posiedzenie poświęcił *Procesowi postępu w technice lotniczej i kosmicznej*. W pierwszym referacie ogólną problematyką wynalazków i innowacji technicznych zajął się E. E. Morison, który m.in. powiedział: „Społeczeństwo znajduje się pod takim gradem nowych koncepcji, nowych produktów i nowych procesów przemysłowych, że nie jest w stanie przyswajać sobie tych zmian” (s. 437). Podstawowy zatem problem polega na tym, aby pogodzić zmiany wynikające z nowej techniki z potrzebą stabilizacji nieodzownej dla zorganizowanej, wydajnej pracy.

Inne referaty dotyczyły poszczególnych wynalazków, np. wielokrotnie powtarzanego wynalazku samolotu o zmiennym kącie odchylenia, oraz organizacyjnych czynników wynalazczości.

W kwietniu 1967 r. doroczne posiedzenie Organizacji Amerykańskich Historyków poświęcono dziejom kosmicznego programu „Merkury”, ujętym już w oficjalnym wydawnictwie *This New Ocean*¹, które autor niniejszej notatki uważa za klasyczny

¹ L. S. Swanson, J. M. Grimwood, C. C. Alexander, *This New Ocean: A History of Project Mercury*. Washington 1966.